

SINIF VE HALK HAREKETİNDE DEVİRİMCİ ÖNCÜLÜK

Sınıflar savaşında ve halk hareketlerinde mücadelenin hangi aşamasında olduğumuzu bilmek, dönemin en can alıcı sorunudur. Mücadelenin geldiği aşamayı saptamada öznel niyetler değil, nesnel toplumsal durum temel alınmalıdır. Ekonomik-toplumsal ve politik koşulların ana karakteri nedir? Soruya verilecek doğru yanıt, mücadelenin geldiği aşamayı bilmede kilit rolü oynayacaktır. Bu, aynı zamanda marksist-leninist öğretinin bize öğrettiği, somut koşulları anlama yöntemidir.

Türkiye'nin tekelci kapitalist düzeni uzun dönemdir, ekonomik-toplumsal ve politik bunalım içindedir. Bu bunalım öyle geçici, yüzeysel, sınırlı bir bunalım değildir. Kapitalizmin bunalımının ana karakteri devrimcidir. Devrimci bunalım, Türkiye'deki tüm ulusları, ulusal toplulukları; sınıfları ve halk kitlelerini derinden etkileyen; onları iradeleri dışında sürükleyip götüren özelliklere sahiptir. Toplum dokularına kadar sarsan devrimci bunalım, sınıflar arasında varolan uzlaşmaz çelişkileri harekete geçirerek, keskinleşmesine yol açtı. Sınıflar ayırımı büyüdü, karşıt sınıflar arasındaki çatışmalar yoğunlaştı. Bizdeki bunalım köklüdür, çelişkiler de öyle. Bu anlamda çelişkilerin çözümü de devrim yoluyla olacaktır.

Türkiye'deki devrimci bunalım, çelişkiler ve çatışmalar öyle hükümetlerin giderebileceği düzeyde ve

nitelikte değildir. Hükümetlerin ekonomiye ve olaylara her müdahalesi, bunalımın ve çatışmaların derinleşmesinden başka sonuçlara yol açmadı. Ekonomik-toplumsal bunalımın, politik boyutlarının olması; politik bunalım ile iç içe geçmesi artık sık sık tekrarlanan “hükümet bunalımlarına” da yol açıyor. Hükümet bunalımları ve politik bunalımın diğer gelişmeleri, zaten varolan ekonomik-toplumsal bunalıma yeni boyutlar getiriyor. Cumhuriyet tarihinin en geniş yelpazeli ve “çok partili” koalisyon hükümetlerinin varlığı, bunalımı önlemek, en azından hafifletmek bir yana, eskiye göre şiddetlenmesinden başka bir işe yaramadı. Son hükümet bunalımları gösteriyor ki, ekonomik-toplumsal ve politik bunalım artık beraberinde tam bir toplumsal kaos getirmiştir. Bunalımın politik cephesi, eskiye göre çok çatışmalı ve keskin durumdadır. Politik bunalım, ekonomik-toplumsal bunalıma göre öne geçti.

Tekelci sermaye güçlerinin, militarist-faşist devlet kuvvetleri ve sivil gerici-faşist kitlelerle birlikte iç savaşa girişmesinin esas nedeni, devrimci kriz koşullarında; proletarya ve halk hareketinin yükseliş ortamında, başka biçimde varlığını sürdürememesidir. Sermaye sınıfı, baskıları artırmadan varlığını koruyamaz. İşçi sınıfı ve halk hareketleri gerçekten sermaye sınıfını ve ayrıcalıklarını tehdit ediyor. Sermayenin, emekçi kitlelerinin devrimci tehdidinden kurtulma yöntemi, karşı-devrimci faşist şiddeti en üst düzeye çıkarmaktır. Burjuvazi geleceğini terör, işkence,

cezaevleri, kitle katliamı, yasaklar ve ulusal baskının devamına bağlıyor. Bunun için hiç kimse, bundan sonra devletin tavrında en ufak bir ‘‘yumuşama’’ beklemesin. Devlet ve burjuva toplum yalnızca şiddete yönelecek; şiddete dayanacak; şiddeti amaç haline getirecektir.

Sınıflar mücadelesi bu ortamda gelişti. Kapitalizmin baskı ve sömürü koşulları emekçi sınıfları aktif kavgaya itti. Kitleler kısa süre içinde zincirlerinden boşandı. Mücadele en barışçı, basit biçimlerle başladı, süreç içinde karmaşık ve şiddetli biçimlere büründü. Uzun bir dönemdir milyonlarca emekçi mücadele içinde ve hareket halindedir. Milyonların hareketi gelişerek gerçek anlamda bir halk hareketi niteliğini kazandı. Sınıf ve halk hareketi çeşitli mücadele aşamalarından geçerek bugün yeni bir aşamaya ulaştı. Yeni aşamanın temel özelliği silahlı mücadelenin geliştirilmesi, devrimci halk ayaklanmasının hazırlanması, devrimin örgütlenmesi ve iktidarın hedeflenmesidir.

Yeni aşamanın başka bir özelliği, Kürt halk hareketinin; Türkiye halklarıyla devrimi birlikte örgütlenme zorunluluğu ile yüz yüze gelmesidir. Kürt halkı kendi gücü ve dinamizmi ile etin bir savaş sürdürerek artık tayin edici savaşı verme noktasına geldi. Bu noktada, zafer ancak iki halkın ve diğer halkların birleşik mücadelesi ile kazanılacaktır. Mücadelenin mantığı Kürt kurtuluş hareketini ortak mücadeleye daha fazla zorluyor. Bu durumda örülmesi gereken birleşik, devrimci nderliktir. İki ülkenin devrimci güçleri, birleşik devrimci önderlik etrafında birleştirilmeli ve

harekete geçirilmelidir. Kürt halkının kazanması, Türkiye emekçi halklarıyla sıkı ve militan ittifaka girmesiyle; Türkiye halklarının kurtuluşu ise Kürt halkının en aktif biçimde desteklenmesi ile sağlanacaktır. Türkiye emekçi halklarını devrimci atılım içine girmesi, birleşik hareketi örgütlemek için gereken gücü sağlıyor. Tam da bu aşamada, Kürt ve Türk halklarının mücadele birliği, devrimin ve zaferin ön koşulu olacaktır.

İşçi sınıfı ve halk kitleleri, devrimci sınıf partisinin öncülüğü olmadan zafere ulaşamazlar. Kitleler, ortamın ve koşulların etkisi ile kendiliğinden ayaklanıp, burjuva iktidarı sarsabilirler; ne var ki; komünist önderlik olmadan devrim zafere ulaşamaz. Devrimin zafere ulaşması demek; iktidarın ele geçirilmesi, işçi sınıfı ve emekçilerin egemenliğinin gerçekleşmesi demektir. Devrimde zafer ise, işçi sınıfının önderliğine bağlıdır. Sınıfsal önderlik kendiliğinden oluşmaz, bilinçli, programlı, örgütlü olmayı gerektirir.

İçinde bulunduğumuz aşama aynı zamanda, sınıf ve halk hareketine öncülük etme aşamasıdır. Bu aşamaya gelmek için öncelikle devrimci-komünist bir programa sahip olmak zorunluluktur. Devrimci programa sahip olmayan bir sınıf iktidara yürüemez. Ezilenlere önderlik edecek olan bir sınıf, onların kurtuluşunu gösterecek bir program olmadan, öncülük görevini yerine getiremez. Devrimci programı yaşama geçirecek olan Leninist tipte partidir. Marksist-Leninist öğretiyi temel alan, proletaryanın devrimci sınıf partisi olan

Leninist Parti bir devrim partisidir. Devrimci sınıf partisi de devrimci politikalar ve devrimci mücadele aracılığıyla amacına ulaşabilir. O halde gerçek bir öncülük durumuna gelmek için partinin bu süreci geçirmesi gerekiyor. Leninist tipte bir parti olan TKEP/L bu özelliklere sahiptir. Geldiği aşama, sınıf ve halk hareketine öncülük aşamasıdır. Devrimin başarısı, mücadelenin geleceği bu aşamada devrimci görevlerini yerine getirmesine bağlı olacaktır. Her leninist militan, bu bilinçle hareket etmelidir.

Parti'nin görevlerini yerine getirmesi, karşı karşıya olduğu sınavdan başarı ile çıkması için, militan düzey yükseltilmeli; her yönden güçlendirilmelidir. Parti'nin güçlendirilmesinde esas olarak anlaşılması gereken, niteliksel güçlenmedir. Devrimci teori ve devrimci politikalarla donanmış bir parti, militan mücadele düzeyini yükselterek emekçi kitlelere öncülük edebilir. Ancak böylesi bir parti sınıf savaşının bütün cephelerinde savaşır ve kazanır.

SİLAHLI MÜCADELEYİ GELİŞTİRMEK

Devrimci sınıfın, kapitalist düzene yönelttiği eleştiri silahının, silahlı eleştiriye dönüşmesinden bu yana, silahlı eylemlere girişmek; silahlı eylemlere dayanarak gerilla örgütü yaratmak; gerilla örgütlenmesine dayanarak silahlı eylemleri geliştirmek dönemin ana devrimci görevi oldu. Sınıf ve halk hareketine önderlik etmek ve ayaklanma ile devrimi örgütlenme aşamasında silahlı eylemleri yükseltmek

belirleyicidir. Öncünün silahlanmasının yanında, emekçi kitlelerinin genel silahlanması; bu amaçla gerilla birliklerinin güçlendirilmesi; silah miktarının arttırılması; fabrika, semt ve köylerde, aynı zamanda okullarda devrimci silahlı milislerin oluşturulması yeni aşamayı başarı ile geçmenin şartıdır. Sermayenin artan saldırıları, silahlanma zorunluluğunu her geçen gün biraz daha dayatıyor. Sınıf mücadelesinde, iç savaş ortamında silahlanmanın önemini kavrayamayan bir sınıf, bunun bedelini çok pahalıya öder. Tekelci güçler, iç savaşı kazanmak için modern bir militarist devlet yanında, toplumun belli bir kesimini de militarize etmişken; silahlanmak bedeli ağır ödenecek olan ihanettir.

Ulusal-sınıfsal kurtuluş mücadelesinde silahlanmanın önemini en iyi anlayan Kürt halkıdır. Kürt halkı, bugüne kadar, TC'nin silaha dayanan, ulusal baskısı altında çetin bir dönem geçirdi. Kürt halkına silaha sarılmanın kurtuluş mücadelesinde ne kadar önemli olduğunu öğreten, ilhakçı TC oldu. Ekonomik ilhakinin yanında askeri bakımdan işgal durumunda olmak; Kürt halkında, bu işgale karşı, silahlı mücadelenin zorunlu olduğu düşüncesini yarattı. İlimli ve barışçı hiç bir yol sonuç vermedi; silahlı mücadele aynı zamanda diğer yolların sonuçsuz kalmasının sonucu olmuştur. Kürt halkı eğer, gücünü ve amaçlarını herkese kabul ettirdiyse, bunu, silaha sarıldığı için yapmıştır. Kürt halkının ulusal-sınıfsal kurtuluş mücadelesi, çeşitli

gelişme aşamalarından geçtikten sonra, artık genel silahlı halk ayaklanması aşamasına geldi. Bu aşamada Türk ve tüm ulusal topluluk halklarının birleşik silahlı ayaklanması devreye girmelidir. Türk ve Kürt devrimcileri bunun için mücadele vermelidir.

Önümüzdeki ilk görev devleti yıkmak, parçalamaktır. Burjuva toplumu dinamitleyip havaya uçurmadan, yeni bir toplum kurulamaz. İşte devrimci zor bu yeni toplumun ebesidir; devrimin, kaldıracıdır. İşçi sınıfı ve halk kitleleri silahlı devrimci otoriteye dayanmadan, ele geçirdikleri iktidarı devam ettiremezler. Zora dayanan devrimi temel alan TKEP/Leninist Programı, devrimci zorun iktidar mücadelesindeki rolünü şöyle açıklıyor:

“Zora dayanan devrimle kurulan devrimci iktidar, devrimci yöntemlerle çalışır.”

İşçi sınıfı ve emekçilerin iktidarı, olan Demokratik Halk İktidarı, devrimci bir iktidar olarak ancak zora dayalı bir devrimle kurulabilir; devrimci iktidar, iktidardan uzaklaştırılan ancak yok olmayan düşmanlarını ancak zora dayanan eylemlerle, yani en otoriter araçları kullanarak etkisiz duruma getirebilir. Silahlı mücadeleyi geliştirmenin, devrimdeki büyük rolünü göz önünde bulunduran her işçi sınıfı militanı, silahlanmaya gereken önemi vermelidir.

İLKELİ HEDEFLİ BİRLİK

Devrimin başarısı için savaşılan TKEP/Leninist, bu başarının gerçek olması için gerçek devrimci güçlerin

birliğine de büyük önem veriyor. Türkiye ve Kürdistan halklarının kurtuluş mücadelesinde güçlü bir adım olan TKEP/Leninist 1. Kongresi “birlik” konusunun önemine değinmiştir.

“Devrimin başarısı için gerçek devrimci güçlerin birleştirilmesi temel önemde olan bir sorundur.”

Leninistler, devrimin başarıya ulaşmasının koşulu olan gerçek devrimci güçleri birleştirmek için ilkeli ve hedefli bir politika izliyor. Bugüne kadar her “birlik” içinde yer almadık. Oluşturulan “birliklerin” büyük bölümü “devrimci birlik” olmaktan uzaktı. Çünkü hem reformistlerle oluşturuldu ve hem de bunun sonucu olarak devrimi ve iktidarı hedeflemedi. Devrimi ve iktidarı hedeflemeyen her hangi bir “birlik” içinde olmayacağız. Böylesi “birlikler” dönemin gerisinde kalmaya mahkumdurlar. Devrimci olarak kabul ettiğimiz güçlere gelince, TKEP/Leninist Kongresi bu güçleri “sol devrimci güçler” olarak nitelendirdi. “Sol” konumlarına rağmen, devrimci özellikler gösterdikleri, marksizm-leninizmle aralarında “Çin seddi” olmadığı için; Leninistler, bu güçlerle bir “güç birliği” oluşturmayı kendine görev bildi. Pratikte, bu amaçla atılan adımlar çok cılız olmakla birlikte, politikasının ne olduğu herkes tarafından anlaşılmıştır. Pek çok temel konuda görüş farklılıkları olan sol güçlerle güç birliği yapmak zorlu ve uzun süreli bir maratondur. Israrlı ve girişimci olmak gerekiyor. Bizimle güç birliğine gelmek isteyenlerin attığı bir adıma karşılık iki adım atacağımızı herkes bilmelidir. Çünkü, Leninist Parti devrimi ve iktidarı

hedeflemiştir.

Birlik konusundaki politikamız Kürdistan için de geçerlidir. Öncelikle, bir kere daha açıklayalım: TKEP/Leninist Kürt-Türk ve tüm ulusların proleter sınıflarının öncü partisidir. Ekonomik, toplumsal nedenler ve proleter enternasyonalist ilkeler nedeniyle tüm ulus ve ulusal topluluk proleterlerinin en sıkı ve merkezi birliğinden yanayız. İki ülke proletaryasının en sıkı partisel birliği Kürdistan proletaryasının bir komünist parti biçiminde örgütlenmesini dışalamaz; tersine toplumsal ve tarihsel gerçekler böyle bir örgütlenmeyi zorunlu hale getirir. Bu konuda da Lenin'in kendi elleriyle örgütlediği Bolşevik Partisi'nin ilkelerini esas alıyoruz. Bolşevik Parti ilkelerini esas almak, bu konudaki tüm görüşlerimizi açıklar.

Kürdistan'da uzun süredir silahlı mücadele veren; bunun sonucu Kürdistan'da bir olgu ve güç olan UKM'ni ortak bir mücadeleye çekmek için öneride bulunuyoruz. UKM daha çok reformistlerle ya da etkisiz güçlerle yürümeyi tercih etti. Bu konudaki eleştirilerimizi daha önce yazdık, söyledik, biliniyor. Herkesten farklı olarak, UKM konusunda her zaman ilkeli yaklaşım içinde olduk. Hem eleştirilerimizi sürdürdük; hem de devrimci konumda kaldığı sürece, güç birliği için çaba harcadık. İlkeli politikamızı bundan sonra da sürdüreceğiz.. Türkiye'deki devrimci güçler “sol devrimci” konumda iken; Kürdistan'daki devrimci güçler ise “ulusal-devrimci” konumdalar. Bu hareketlerin devrimci konumda olmaları ve kalmaları durumunda; onlara

yönelik “güç birliği”nde ısrar edeceğiz.

Leninistler, “gerçek devrimci güçler”den söz ederken; hiç bir zaman, devrimci güçleri yalnızca “örgütlerle” sınırlı tutmadı; “örgütlerin” dışında geniş halk kitlelerinden söz etti. Devrimin politik ve toplumsal ordusu hiçbir zaman “örgütlerle” sınırlı olamaz. Örgütlü güçlerin birliği, geniş kitleleri mücadeleye çekmede motor rolü oynarlar. Motor ancak gövde varsa işe yarar. Kitlelere dayanmayan; kitleleri harekete geçirmeyen bir birlik kısırlaşmaya mahkumdur. Leninistler bir taraftan örgütlü güçlerin birliği için mücadele verirken, aynı zamanda en geniş kitleleri de devrime çekmek için militan bir mücadele yürütürler. Güç birliği, Partiyi güçlendirir; güçlü bir Leninist Parti de güç birliğinin güvencesi ve motoru olur. TKEP/Leninist Kongresi'nin doğru olarak belirlediği gibi:

“Bu çerçevede, devrimci hareketin birliğini sağlamanın yolu da partimizin bağımsız mücadelesinden ve örgütsel bakımdan güçlendirilmesinden geçmektedir.”

TKEP/Leninist, Kongresi'nin bu konuda aldığı kararları yaşama geçirmek için bundan sonra da ısrarlı olacaktır.

İLLEGAL ÖRGÜTLENMENİN ÖNEMİ ARTMIŞTIR

Sınıf mücadelesinin tüm dönemleri ve aşamaları için zorunlu olan proletaryanın devrimci sınıf partisinin devrimci önemi, devrimci durum ve açık çatışma

ortamında olağanüstü hale gelir. Böyle bir partinin illegal temellerde örgütlenmesi gerektiği açıktır. Emekçi sınıflar, ancak illegal temellerde örgütlenerek devrime hazırlanabilir. Bu temel gerçeği göz ardı edenler var. 12 Eylül'den sonra iyice yaygınlık kazanan sosyal-reformizm; döneme ters biçimde, tüm enerjisini, gücünü ve yeteneğini legal örgütlenmeye ve parlamentarizme yatırmış durumdadır. Onların geri döndürülemez hedefi budur. Son dönemlerde çeşitli isimler altında yeni yeni legal “sosyalist” partiler kurulma aşamasına gelindiğine dair açıklamalar yapıyor. Burjuva parlamentarizmiyle buluşma anlamına gelen bu girişimlerin proletaryanın devrimci sınıf partileriyle hiç bir ilgisi olamaz. Legalist-parlamentarist örgütlenme, olsa olsa, proletaryanın devrimci sınıf örgütlenmesine karşı oluşturulur. Legalizme yönelenler, her ne kadar kendilerini, öncekilerden “farklı” gösterebilirler de; legalizm-parlamentarizm hepsinin esas yöntemidir. Güçlerini, söyledikleri gibi, emekçilerden değil; yasallıktan, yasaların icazetinden alırlar. Reformistleri legalizm besleyecektir.

Devrimci sınıf partisi, illegal temellerde örgütlenir. Legal olanakları da sonuna kadar kullanır. Ayaklanmaya hazırlanma, gerilla mücadelesini geliştirme, silahlanma, silahlı halk milislerini örgütlenme vb. tüm bu çalışmalar illegal örgütlenmeyi zorunlu görür. İşçiler emekçiler, gençlik, devrimci köylü, illegal örgütlenmenin temel önemini kavramalıdır.

Uğur GÜNDÜZ